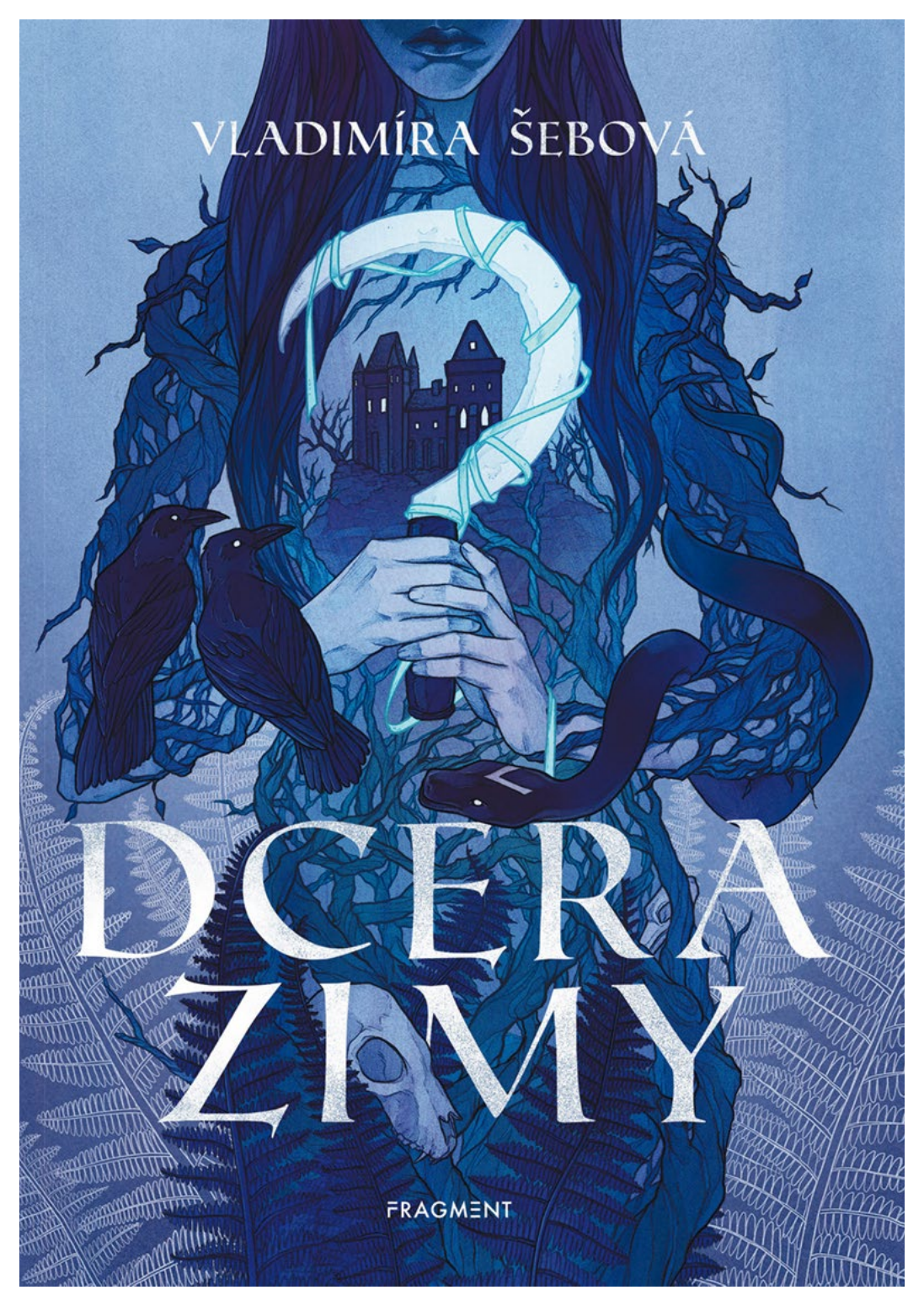

VLADIMÍRA ŠEBOVÁ

DCERA ZIMY

FRAGMENT

Dcera zimy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Vladimíra Šebová
Dcera zimy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DCERA ZIMY

VLADIMÍRA ŠEBOVÁ

Ilustrovala Lenka Šimečková

FRAGMENT

Bohyním, bohům a bestiím

*V hlubokých lesích
a na širokých polích,*

*v korunách borovic
a kořenech kopřivy,*

*kde lišky spí
a vlci vyjí,*

*skrže prach kostí
a sliby milenců,*

*zatímco živí dřímají
a mrtví tancují,*

*najdu tě,
najdu tě.*

PROLOG

Ognjen Dagarič byl celý život smolař. Přítelkyně ho opustila kvůli kováři ze sousední vsi, jeho úrodu fazolí zničily kroupy a poslední kůň v jeho malé stáji si nešťastně zranil nohu a Ognjen ho musel dát utratit. Vše tak sázel na jedinou zbylou kartu – malý záhon jahod za svým domem.

Prodej jahod na trhu byl poslední způsob, jak si vydělat na živobytí. Pletené košíky zahrádkářů na něm vzkvétaly třešněmi, švestkami nebo hruškami – vždycky podle toho, co bohyně Mokoš právě nadělila. Jahody v Ognjenově košíku však byly malé a bez chuti. Vesničané je na trhu míjeli bez povšimnutí a směřovali k nejoblíbenějšímu místnímu pěstiteli jahod Mikelovi Srpskému, jehož jahody byly velké jako broskve. Ognjenův život se však měl záhy změnit.

Ognjen procházel svůj skromný záhon jahod. Listy byly malé a mezi nimi jen občas uviděl červený plod. Jahody hynuly bez ohledu na to, jak se o ně staral. Ognjen si prohlížel svou ubohou sazenici a myslel na to, že bude muset prodat svůj malý dům a přestěhovat se do sousední vsi, když vtom ho z myšlenek vytrhlo něco neobvyklého. Na konci jahodového záhonu se třáslo listí.

Zabořil se koleny do vlhké hlíny, odhrnul zelené listy stranou a srdce se mu rozbušilo strachy. Pod drobnými lístky se krmil jahodami had s klikatou černou čarou na hřbetě. Obrátil k Ognjenovi plochou trojúhelníkovou hlavu a zadíval se na něho. Ognjen na místě ztuhl. Jeho matka, známá košíkářka, mu sice v dětství vykládala, že had přináší štěstí, ale teď, když se díval do šterbinových zorniček plaza, nebyl schopný se ani pohnout.

Had pomalu zdvihl hlavu s tmavou skvrnou ve tvaru písmene V do výšky a vyplázl dlouhý černý jazyk. Ognjen čekal, že had zaútočí, plaz však sklonil hlavu zas k jahodám a pokračoval v hodování. Ognjen se od hada po čtyřech odplížil, a když byl v dostatečné vzdálenosti, zvedl se na nohy a běžel co nejrychleji do domu.

Od toho dne se věci začaly měnit k lepšímu. Ognjen dostal od souseda prase, do vedlejšího domu se nastěhovala pohledná drátenice, která hned první den zamířila k Ognjenovým dveřím, a k tomu v noci napadla Srpského dobytek vlčí smečka a pošlapala mu přitom jahody. Od toho setkání s hadem se Ognjen neodvážil k jahodovému záhonu za domem přiblížit, ovšem jahodám se začalo výborně dařit. Listy rostlin vyrostly do výšky a záhon jen vzkvétal úrodou.

Ognjen stál v okně svého dřevěného domu a sledoval záhon plný obrovských červených jahod. Přemýšlel, proč se na něho najednou usmálo štěstí. Listy jahod se zachvěly a Ognjen uviděl, jak pod nimi mizí špička hnědého ocasu. *To ten had, pomyslel si Ognjen. To on mi štěstí přinesl.*

Místní tady věřili v různé pověry. První zahřmění po zimě prý znamená příchod Peruna. Havran je předzvěstí neštěstí. Když se okolo úlů poskládá jmelí, včely se lépe množí. Lidé zkrátka pověrami žili a pověry žily v nich. Ognjen si bez dlouhého rozmyšlení vzal ze sklepa hrábě a matčin zavírací proutěný koš a vběhl do sladce vonícího jahodového záhonu. Had se právě zakousl do šťavnaté jahody, když ho Ognjen jediným pohybem hrábí odtrhl od plodu a hodil do koše. Koš pak rychle zavřel a za hlasitého prskání, ozývajícího se z nitra koše, běžel do sklepa. Prošel mezi starým haraburdím a hodil koš na zem. A těsně předtím, než ze sklepa vyběhl, strhl z koše víko.

Had vystrčil z proutěného košíku hlavu a rozhlédl se. Sklep byl malý a plný starých proutěných košů, tupých srpů a kusů lněné látky. Denní světlo sem pronikalo jediným malým zašpiněným oknem, skrze které byl vidět kousek jahodového záhonu. Had se vyplazil na hromadu proutěných košů a zahleděl se oknem ven na jahody.

Okolo Ognjenova domu se vždycky pohybovalo plno myší a potkanů, a tak mu přítomnost hada v domě vyhovovala. Mrtvé nebo polomrtvé myši házel na práh dveří od sklepa a had si potravu vždycky odvekl do přístřešku z proutěných košů a látek, který si ve sklepe sám vytvořil.

Ognjenovi přálo štěstí. Jeho jahody byly nejchutnější a největší z celé vesnice, a i když je na trhu prodával vysoko nad cenou, pokaždé se domů vracel s prázdnými koši. Drátenice zavítala do jeho domu čím dál častěji a prase už bylo tak velké, že si Ognjen říkal, že ho co nejdřív zabije. Had mu

opravdu přinášel štěstí. *Bude mé štěstí ještě větší, pokud had povyroste?* tázal se sám sebe.

Na prahu sklepních dveří se začali objevovat hlodavci, ještěrky a kusy mrtvých slepic, které Ognjenovi zbyly po nedělním obědě. Když se ve vsi narodila tři mrtvá koťata, Ognjen s radostí strčil jejich holá tělíčka do pytle a hodil je do sklepa. Občas hada kontroloval a ten skutečně rostl.

Had se rád vyhříval na malém pásu slunečního světla, které na něho dopadalo jediným sklepním okénkem. Nespál, přemýšlel. Přes škvíru v dřevěných okenicích sledoval červené jahody, které byly na dosah, a přece tak daleko. Otočil se a vplazil se do svého tmavého přístřešku.

Jednoho dne našli vesničané na poli polomrtvé štěňátko, kterého se nechtěl nikdo ujmout. Ognjen si říkal, že jeho had bude mít z téhle potravy určitě radost. Malé mládě se sotva hýbalo. Položil ho na práh sklepa a zabouchl za sebou dveře.

Z hadího přístřešku se ozvalo zasyčení. Had se pomalu vyplazil ze svého domova a zvedl plochou hlavu. V šeru sklepa se přeplazil mezi proutěné koše, odpadky a kusy látky a uviděl třesoucího se savce. Mládě, porostlé tmavě šedou srstí, bylo drobné a sotva stálo na nohou. Had chytil savce za kůži na krku a odtáhl ho do svého přístřešku.

Uvnitř přístřešku se na kusech potrhané látky povalovaly kosti myší, ptáků a dalších zvířat. Had položil mládětko mezi kosti a zatřásl špičkou ocasu. Připravoval se k večeři, ale náhle ho cosi vyrušilo. Vystrčil hlavu z přístřešku ven a škvírou v okenici uviděl, jak Ognjen ukusuje z jahody a na provaze vede prase, které mu daroval soused. K Ognjenovi přistoupili dva venkované, jeden s nožem v ruce.

Had zasyčel a ještě víc zúžil zorničky. *Tak on se chystá hodovat*, pomyslel si. Strčil hlavu zpátky do svého přístřešku a zadíval se na mládě. Proplazil se kolem něj a zkoumavě si ho prohlížel. Bylo zraněné a také zranitelné. Ještě dlouho mělo být v bezpečí u své matky. A navzdory tomu bylo tady, ve sklepe, a čelilo smrti dřív, než začal jeho život.

Had se připlazil ke kosti z nějakého hlodavce, na které stále ještě ulpíval kus syrového masa. Dlouhými zuby oddělil maso od kosti a položil ho před chvějící se štěně. Jakmile mládětko ucítilo potravu, vrhlo se na ni svými drobnými bílými zoubky. Za pár vteřin bylo po mase.

Mládě si spokojeně lehlo a velkýma vděčnýma kulatýma očima sledovalo šterbinové hadí zorničky. Třáslo se. Had se napřímil a zahleděl se na ně z výšky. Natáhl se nad špičaté uši mláděte a přetáhl přes ně kus látky. Pak se svinul do klubička a s prázdným žaludkem nechal hosta spát.

Dny mýjely a Ognjen nosil hadovi mrtvé potkany, hraboše a sem tam i kus zajíce. Had potravu vždycky chytil do tlamy a odtáhl si ji do přístřešku jako kdykoli předtím, ale teď už jí nekrmil sebe. Had měl po většinu času žaludek prázdný a jen někdy si utrl kousek masa. Všechna potrava putovala k jeho novému spolubydlícímu. Ten byl tak malíčkový a nenápadný, že mu had začal říkat Stín.

Stín díky přísunu potravy rychle rostl. Nevěděl, zda si ho had chová proto, aby ho později sežral, ale navzdory tomu snědl všechno, co se mu dostalo pod čumák. Zoubky chroupal kosti, chrupavky, srst i vnitřnosti. Nepohrdl ani kousky drůbeže a potkany.

Jeho rány se postupně zacelovaly a Stín nabíral na síle. Za pár týdnů už měl oči ve stejné výšce jako jeho pán. Byl zvědavý, co se děje venku mimo jeho domov, jenže pokaždé, když se pokusil dostat k otvoru přístřešku, had na něj zasyčel.

„Ještě nenastal správný čas,“ zatřepal dlouhým jazykem.

Ognjen si všiml, že had jaksi chřadne. Měl strach, že pokud had pojde, zmizí i jeho štěstí. Ve vesnici byl známý svými vynikajícími jahodami a také chtěl co nejdřív požádat sousedku o ruku. Zrovna teď si hadovu smrt rozhodně nemohl dovolit. Začal mu proto nosit ještě více jídla. Házet na práh sklepa zajíce, bažanty i krocany. Na trhu občas vyměnil koš jahod za čerstvé štiky a ty pak rovněž přistály mezi tupými srpy. Když ho některý ze sousedů pozval na zabíjačku, vyprosil si Ognjen vždycky výslužku, kterou později hodil do sklepa.

Zevnitř přístřešku se ozývalo spokojené lámání kostí a mlaskání a had se zatím vyhříval na tenkém pruhu slunce, které prosvítalo okenicí. *Už brzy*, pomyslel si.

Přístřešek začal být Stínovi těsný. Jen s obtížemi si v něm mohl natáhnout tlapy a protáhnout hřbet, porostlý hustou srstí. Už dávno svého pána přerostl. Jestliže však zatoužil z přístřešku vylézt, připlazil se mu mezi tlapy had.

„Ještě nenastal správný čas,“ zasyčel zespodu.

A Stín stáhl ohon a poslušně si lehl. Když vydechl, vzduch z jeho čenichu plaza málem odfoukl. Had byl slabý a hladový, ale přesto spokojeně zatřepal špičkou ocasu.

Za sklepním okénkem se zatím léto přehouplo do podzimu a na jahodovém záhonu se ráno objevovaly první mrazíky. Had ležel na dece, přehozené přes hromadu rozlámaných proutěných košů, když vtom se mu do hladké kůže opřel první ranní sluneční paprsek. Přeplazil se okolo polámaných zaječích kostí a rozdrčených slepičích hrtanů a zastavil se před otvorem přístřešku, odkud se ozývalo dunivé chrápání.

„Nadešel čas,“ zasyčel.

Chrápání jako na povel ustalo.

Nejdřív se objevily dvě obrovské tlapy s drápy, potom velký černý čumák. Z přístřešku se vysunula obrovská šedivá hlava s nastraženými špičatými ušima. Uprostřed sklepa stála bestie s šedobílou srstí a mávajícím huňatým ocasem odvívala pryč staré látky. Kdesi dole mezi Stínovými drápy se kroutil malý hnědočerný had.

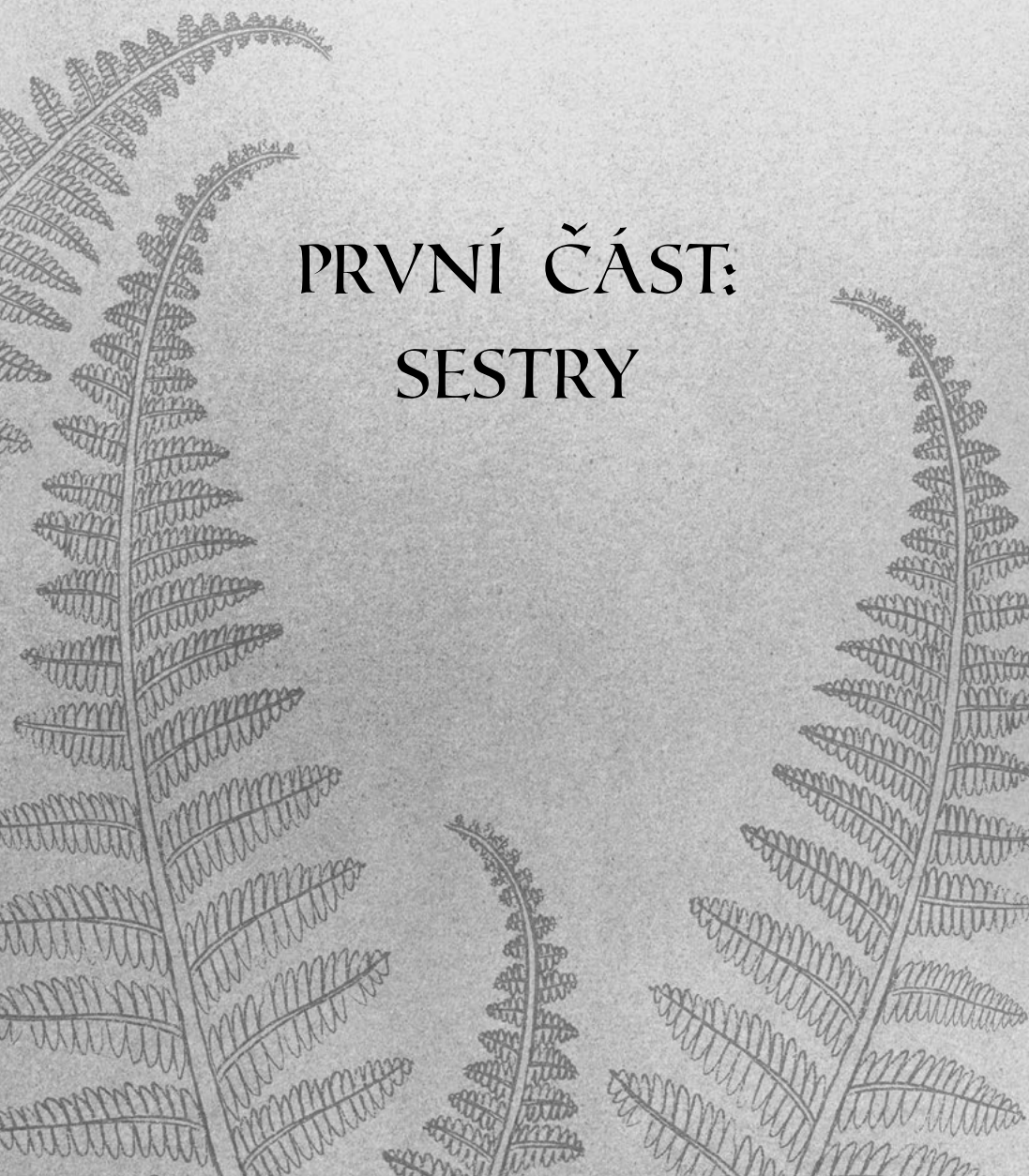
Stín poslušně sklonil hlavu ke svému pánovi a ten mu vylezl po vlhkém čenichu mezi uši. Ocasem se přidržoval Stínova krku, obtočit ho však nedokázal. Pak had něco zasyčel do jednoho špičatého ucha a všechny čtyři mohutné tlapy se daly do pohybu. Stín šlapal na kusy kostí, které se pod vahou jeho těla jen drtily. Došel až na práh sklepních dveří a jediným skokem je vyrazil z pantů.

Ten zvuk probudil Ognjena ze spánku. Proběhl celým domem a se srdcem až v krku se zastavil před sklepem. Na místě dveří stál obrovský vlk s vyceněnými tesáky. Odkudsi se ozvalo zasyčení. Stačilo jediné stříhnutí vlčích tesáků a Ognjen Dagarič spadl mrtvý na zem.

Stín přešel čerstvou krev a vyvrátil domovní dveře. Jakmile se ocitl v záři lenivého ranního slunce a poprvé se nadechl studeného vzduchu, opět uslyšel zasyčení. Mohutnými tlapami přeskákal jahodový záhon a rozdupal celou úrodu. A vzápětí si to namířil ke kraji jehličnatého lesa.

Tam, ve vlhké vůni mechu a za zpěvu drozdů, slezl had z vlčí hlavy do hustého kapradí a ve stínu vysokých smrků, obrostlých lišejníkem, se proměnil do podoby připomínající člověka.

PRVNÍ ČÁST:
SESTRY

ROK 1775

1. POPRAVA

Lidé ji nazývali mnoha jmény. Černá carevna, Temná pocestná, Bohyně smrti. Našlapovala hbitě a rozhodně, a přesto nebylo slyšet jediný její krok. Za jejími zády vlál černý plášť, připnutý zlatou sponou, a jen občas, když se lem pláště sklopil ve větru ve správném úhlu, prozradilo zašustění látky přítomnost jeho majitelky. Pod kápí její sněhobílou tvář lemovaly vlasy tmavé jako vrání křídla a na jejím koženém opasku visel malý srp – její jediná zbraň. Ruce měla studené jako led a neznaly slitování. Lidé se s ní báli přátelit a ještě více se báli postavit se jí do cesty. Ona neměla strach z ničeho. Nebála se tuláků, zlodějů ani vrahů. Nebála se smrti. Ona sama byla smrt.

Drobné mince zacinkaly na dně kovové misky a starý hostinský se nad brýlemi na pocestnou usmál. Když se lačně natáhl po mincích, dřevěná stolička pod jeho váhou hlasitě zavržala.

„Doufám, že se vám návštěva v našem hostinci líbila,“ řekl.

Místo odpovědi jen kývla hlavou a kostnatými prsty si stáhla hladkou kápi.

„V poslední době máme málo hostů,“ postěžoval si hostinský. „Ten mor našemu hostinci neprospívá. Co vás přivedlo do těchto končin?“

„Poprava.“

„Ach tak,“ povytáhl srostlé šedivé obočí. Spiklenecky se rozhlédl kolem sebe, jestli ho náhodou neposlouchá manželka, posunul si brýle a ztišil hlas. „Sám jsem pomáhal těžít dříví.“

Pocestná se otočila na patě a vydala se přes vesnici. V těchto končinách si o ní lidé vyprávěli nejrůznější pověsti. Prý do Králičího dvora zavlekla nemoc, po níž místní chytli vyrážky a mnoho z nich zemřelo, zatímco v horečkách a v halucinacích řvali bolestí. Prý snad do Jeseníků přivolala potopu a řeka Draha se vylila z koryta. Údajně se celé léto schovává v podsvětí a jen

v zimním období se s vytasenými pazoury místo nehtů drápe po zkroucených kořenech stromů na povrch země živých, aby s sebou do Navu sebrala ze světa co nejvíce smrtelníků. To vše se povídalo a jen ona sama věděla, co z toho je pravda a co si lidé vymysleli, aby si příběhy o ní zkrátili dlouhé večery u pece.

Dnes večer bylo ve vsi rušno. Místní spěchali na kulaté náměstí a tam se tlačili jeden na druhého, jen aby viděli připravenou hranici se třemi vysokými dřevěnými kůly, tyčícími se k podmračené obloze. Vesničané ovšem nepřišli k popravišti s prázdnou. Mnozí drželi v rukou vidle nebo motyky. Ti beze zbraní zvedali do vzduchu zaťaté pěsti.

Pocestná z dálky sledovala, jak skupina venkovanů s odznaky se symbolem dvou seker a dvou růží na hrudi přivádí tři postavy s pytlí přehozenými přes hlavu a s rukama svázanými za zády. Dav rozhořčeně zaburácel. Odsouzení zakopávali o vlastní nohy i o dříví. Muži mezitím vystoupali na hranice a přivázali nešťastníky ke kůlům. Pak se ujistili, že lano pevně drží všechna zápěstí, a strhli odsouzeným pytle z hlav.

Odsouzené, připoutané k prvním dvěma kůlům – plavovlasé děvče a tmavovlasá žena –, prosily o smilování. Volaly na své blízké, doprošovaly se svobody. *Nic jsme neprovedly, jsme nevinné*, plakaly. Po tvářích jim tekly slzy a očima hledaly pomoc v rozzuřeném davu.

Třetí odsouzená jen klidně vyčkávala. Dlouhé zlaté vlasy se zapletenými živými květy jí vlály ve vánku, i přes to, že listí na břízách okolo náměstí se ani nehnulo. Plet měla jemnou, líce růžové a na její krásné tváři ulpívaly pohledy desítek mužů. Skoro to vypadalo, že kdyby kteréhokoli z nich požádala o záchranu, přeskočil by kusy naskládaného dříví, odvázal její útlá zápěstí, vzal by ji do náruče a odnesl do svého domu, kde by ji sladce a vášnivě pomiloval.

Zlatovláška však o milost, svobodu ani o slitování nežádala. Bez zájmu hleděla kamsi do dálky, kde se vysoké hory dotýkaly tmavnoucí oblohy. Znuděně sledovala západ slunce a čekala, kdy to všechno konečně skončí.

„Čarodějnice!“ vykřikla vtom jedna vesničanka a hodila po odsouzených kus shnilého jablka, který se rozpleskl na hromadě dříví. „Ať oheň očistí vaše hříchy!“

„Upalte je!“ přidala se další žena a zdvihla do vzduchu zatnutou pěst.

Zpoza skupiny mužů s odznaky vystoupil starý venkovan s pochodní v ruce. V plamenech pochodně se mu na dlouhém loveckém kabátě zaleskl stejný odznak, jaký nosila jeho Protičarodějnická četa. Obrátil se k vesničánům shromážděným na náměstí a odkašlal si. Dav se utíšil a všechny pohledy se upřely k hořící pochodni v mužově ruce. Bylo slyšet jen tichý nářek dvou odsouzených.

Pocestná se dala do pohybu a její kápě zmizela v davu.

„Sešli jsme se tu, abychom od těchto čarodějnic očistili svět!“ křikl muž a dav mu odpověděl hlasitým, souhlasným zabručením. „Všechny tři ovládají černou magii! Překročily zákony přírody a seslaly na nás svá kouzla! Jsou to služebnice ďábla a mají kontakt s okultními silami. Já, starosta naší obce, ochránce našich občanů a nejvyšší soudce, je obviňuji z čarodějnictví a ze styku s temnými silami a odsuzuji je ke smrti upálením!“

Dav lidí na náměstí znovu souhlasně zahučel. Do vzduchu hned vyletělo několik pěstí, motyk a dřevěných palic a na oblečení odsouzených žen dopadlo pár kusů shnilých jablek a rajčat. Starosta přistoupil k hranici a přiblížil hořící pochodeň ke dřevu. Plameny byly už jen pár centimetrů od vyčuhující větve, když starosta náhle ztuhl. Na hrdle ucítil chlad studené ocele.

„Jestliže chceš zažít setkání se smrtí, mám pro tebe pozvánku,“ uslyšel u ucha ženský hlas.

Pomalu se obrátil a sklopil zrak k bledé tváři skryté pod černou kápí.

„Jsou to čarodějnice,“ vyprskl a stiskl pochodeň v ruce. „Musí být popraveny.“

Pocestná přitlačila srp ke starostovu hrdlu. Muž se napřímil. Strachem vyvalil oči a na tváři se mu objevily krůpěje potu. Oddálil pochodeň od naskládaného dřeva.

V tom okamžiku ucítila pocestná na zádech čísi pevné ruce. Odtáhla srp od starostova hrdla a otočila se ke skupině mužů s odznaky se sekery a růžemi. Snažili se ji odzbrojit, chytit a zneškodnit, jenže ona jim nedala šanci.

Prvního muže srazila k zemi loktem, dalšího kopla do žaludku. Pohybovala se rychle a zlehka, každý její úder byl přesně promyšlený, každý krok tisíckrát nacvičený. Téměř to vypadalo, jako by s protivníky tančila, jako

kdyby se pohybovala podle hudby, kterou slyší jen ona sama. Byla drobná a útlá, menší než vysocí a statní vesničané, kteří vyrůstali na čerstvém kravském mléce a pravidelných zabíjačkách prasat vykrmených až k prasknutí. Navzdory tomu však nedala žádnému z nich šanci. Skoro je dusila váhou jejich hanby – jak jsou nechopní, že neumí zneškodnit jednu kostnatou holku.

Na okrouhlém náměstí vypukl zmatek. Zpod lemu kápě pocestná spatřila, kterak k ní běží několik dalších mužů s vidlemi a lopatami v rukou. Starosta ihned využil chvíle její nepozornosti a hodil pochodeň na hranici. Oheň vzplál jako lusknutím prstů.

Vyškubla se dalšímu útočníkovi, vyskočila na naskládaná polena a přeběhla po nich k odsouzeným. Srpem přeřízla lana na rukou dvou prvních žen, které hlasitě naříkaly, děkovaly a zas naříkaly. *Co s námi bude? Co máme dělat?* plakaly obě.

„Utečte.“

Pak se pocestná obrátila ke zlatovlásce. Jejich pohledy se setkaly a několik vteřin ani jedna z nich nemrkla. Žena zlehka přetancila po nasekaném dřevě a postavila se čelem k dívce. Kostnatými klouby bílých rukou si z hlavy sundala černou kápi a po bledé tváři se jí roztančily plameny. Zadívala se na zlatovlásku tmavýma očima, v nichž se zračil chlad.

Děvče s květy ve vlasech se pousmálo.

„Morano,“ oslovila pocestnou. „Říkala jsem si, jestli přijdeš.“

Morana přiložila srp k lanu a jediným švihnutím osvobodila zlatovlásciny ruce, pevně přivázané ke kůlu. Dívka si hned promnula odřené zápěstí a pohlédla do Moraniných očí. Dav na náměstí burácel a oheň se rychle šířil dřevěným popravištěm, avšak obě dívky na sebe hleděly, jako by úplně zapomněly, kde jsou a co se okolo nich děje.

Objaly se. Tiskly se v objetí tak silně, jako kdyby se neviděly celá staletí, jako kdyby je od sebe po celou dobu dělila pole, hory a divoké řeky. Držely se tak dlouho, až z nich byla jediná spleť zlatých a černých vlasů. Den a noc, jaro a zima, zrození a smrt.

„Sestřičko,“ zašeptala Morana mezi živé květy, do vlasů barvy zlata, které voněly po levanduli. Do očí se jí hrnuly slzy, stejně jako všechna ta slova, která chtěla Vesně za tu dlouhou dobu říct.

Potom se sestry pustily a slezly z hořící hranice. Morana držela v jedné ruce Vesninu teplou dlaň a v druhé ruce dřevěnou rukojeť svého srpů. Zbylé dvě odsouzené se ztratily kdesi v davu. Podle výkřiků je zřejmě někdo vzal pod ochranná křídla, což vyvolalo rvačku. Venkované se natahovali a křičeli na sebe. Většina žádala popravu žen, pár odvážlivců se je však snažilo vlastním tělem chránit.

Starosta využil poslední příležitost k popravě, nebo možná k pomstě za nevydařenou popravu. Zvedl ze země nůž, který tam ve rvačce někdo upustil, a dral se rozvášněným davem za sestrami.

Jakmile byl u nich, zabodl čepel do Moranina ramene. Když ale zbraň vytáhl, nebyla na ní jediná kapka krve. Zmateně se podíval na rozříznutý rukáv i na zranění, které způsobil. Díra v rukávu odhalila velkou řeznou ránu. Místo krve z ní však vyletěl černý stín a rána se sama zacelila.

Starosta naposledy polekaně pohlédl do Moraniných studených očí, vzduch zasvištěl a na zem dopadla jeho mrtvola.

„Člověk by neměl zvat Smrtku na čaj, pokud si sám nechce usrknout,“ zašeptala zpod kápě Morana a utřela si o lem černého pláště srp, políbený čerstvou krví.

Pak stiskla Vesninu ruku a společně zahrnuly do boční uličky, kde už na ně čekal kůň. Morana přehodila jednu nohu přes hřebce a pružně na něj vysedla. Potom napřáhla ruku k sestře. Vesna se posadila za Moranina záda a pevně ji objala.

Kůň cválal vesnicí. Nechal za sebou hořící hranici se třemi prázdnými kůly i výkřiky vesničanů. Cválal rychle a divoce. Pod kopyty vířil prach, uhněl rychleji a rychleji, dokud obě sestry nezahalila mlha přikrádající se zimy.

Když sestry dorazily do Noweho Dwora, byla už hluboká noc. Seděly pak ve starých pohodlných křeslech v malé dřevěné krčmě, která se choulila pod hostincem U Joseje. Na dřevěném obložení visely malované obrazy, znázorňující lovecké výjevy, a podlahu, vrzající pod každým krokem, pokrýval hrubý šedý koberec, jenž měl v minulosti jistě zcela jinou barvu. Vzduchem se linula vůně nakládaných okurek a dušeného zelí.

V krčmě bylo skoro prázdnó. Většina hostů podřimovala nad svými nápoji nebo si mezi sebou potichu něco šeptala. Domáci se už odebírali na

kutě a hosté z hostince pomalu stoupali do dřevěných schodů vedoucích do jejich pokojů. I pec ve středu místnosti pomalu dohořovala, jako kdyby se chtěla co nejdříve uložit ke spánku a vyhnat veškeré osazenstvo.

Sestry seděly za okrouhlým stolem, na němž stály dva horké čaje. Morana spustila ruku pod stůl a pohladila mezi ušima obrovského šedivého vlka, ležícího pod jejíma nohama. Zvíře spokojeně mhouřilo oči a mávalo ocasem, který vířil ze země prach.

Morana pozvedla zrak a prohlížela si květy zapletené ve Vesniných vlasech.

„Ty se vyparádíš i na popravu,“ zaškubalo jí koutkem úst.

„Víš, co nám macecha vždycky říkala – hezky se obleč a tvé šaty za tebe poví všechno ještě dřív, než vůbec otevřeš pus,“ odrecitovala Vesna, přičemž pravidelně klepala ukazováčkem o desku stolu. „Měla to být má první poprava upálením. Už mě dvakrát utopili, což bylo velmi nepříjemné,“ svraštila obličeje. „Všechna ta voda v plicích... Všude samá rybina. Fuj,“ pohodila hlavou a natáhla se pro čaj.

„Proč tě vlastně chtěli upálit?“

„Sousedčin syn těžce onemocněl a umíral. Já... Vyléčila jsem ho svou silou,“ pokrčila ramenem a zatřepala zlatými vlasy. „Nedívej se na mě tak,“ rozohnila se, když zachytila sestřin káravý pohled. „Nemohla jsem ho nechat umřít.“

„Neměla jsi jim prozrazovat, co dovedeš, sestřičko. Není to bezpečné.“

„Záleží na tom?“ Upila horkého čaje a po tváři se jí rozlil rozmrzelý výraz. „Neměla ses obtěžovat a hledat mě...“

Morana stáhla ruku z vlka. Nastalo krátké ticho, během něž Morana hleděla ven z okna. Dřevěné okenice bouchaly o rámy. Holé větve stromů se ohýbaly ve větru. Přicházel chlad, blížila se zima. Morana pod stolem automaticky sáhla po srpu skrytém pod pláštěm.

„Na zdraví, dámy!“ přistoupil k sestrám Jozej, statný hospodský a majitel podniku. Vlk na něj okamžitě upřel žluté oči a on před vlčím pohledem raději od stolu o kousek ustoupil. Jozej postavil před obě sestry dva malé pohárky plné zlaté tekutiny. Byl to alkohol. „Nejlepší medovina v kraji!“ řekl a prstem si poklepal na kostkovanou košili, která tak tak obepínala jeho převislé břicho. „Vlastní výroba.“

„Jozěji, snad se nás nesnažíš otrávit. Právě jsme se vrátily z poprav,“ ušklíbla se na něj Morana a kývla směrem k sestře. Vesna vytřeštila na sestru oči a nervózně se ve velkém křesle zavrtěla.

„Jen klid, má milá,“ řekl Jozef Vesně, opřel se rukou o stůl a přiblížil k ní svou brunátnou tvář. „V Nowem Dwoře nikoho neupalujeme. Dřevo potřebujeme na zimu.“

Nastala chvíle ticha, ale potom Morana i Jozef vybuchli smíchy. Vesna se neochotně zasmála také a odtáhla se v křesle od Jozefe dál.

„Slyšel jsem, že prý jsi podpálila další vesnici,“ napřímil se Jozef a obrátil se k Moraně.

„Zvěsti se šíří rychle.“

„Áááách, má milá,“ vytáhl mokrou utěrku, kterou měl zastrčenou za kalhotami, a utřel jí stůl mezi medovinou a čajem. Vesna vzala do rukou svůj šálek čaje a napila se. „Přece víš, jak to chodí. Když si někdo v sousední vsi prdne, u nás se hned povídá, že se posral.“

Čaj vylétl z Vesniných rukou a trefil stěnu obloženou dřevem. Vesna se hlasitě rozkašlala a snažila se popadnout dech, na což vlk zareagoval tlumeným zavrčením. Jozef jí jediným, dobře mířeným úderem pomohl vykašlat zaskočený čaj, aniž by spustil zrak z Morany.

„A zrovna o tobě, Morano, se toho povídá hodně,“ ukázal na ni velkou rukou, ve které stále držel utěrku. Pak si ji zastrčil za opasek. „Černá carevna, Bohyně smrti,“ roztáhl dlaně a napodobil gesto, jako by se Morany bál. Pootevřel ústa a potřásl hlavou, až se mu dlouhé vousy zachvěly. „Neberte mě s sebou do podsvětí!“

Morana se natáhla po medovině a zvedla pohárek. „Pro dnešek můžeš dál kráčet po zemi živých.“ Obrátila obsah pohárku do sebe.

„Vřele vám děkuji, madam,“ uklonil se posměšně. „Přežil můj kuň dnešní záchrannou výpravu?“

„Čeká ve tvé stáji na kus jablka. Je to skvělý hřebec,“ pokývala Morana vděčně hlavou. „Zapráhneš ho zítra do kočáru?“

„Ne...“ Jozejovi se objevil ve tváři zvláštní výraz. „Mám pro tebe špatnou zprávu.“

„Neříkej mi, že si nemůžeme půjčit kočár,“ zakroutila hlavou a narovnal se v křesle.

„Ale ano, můj kočár si půjčit můžeš. Ale nejspíš ti nebude nic platný.“

„Proč?“

„Chybí mu kolo.“

Moraně ztuhl výraz ve tváři. Začala okamžitě bloumat očima po místnosti a přehodnocovat svůj plán. Vlk jako by vycítil její neklid. Postavil se na všechny čtyři tlapy a vecpal jí svou velikou hlavu do klína. Někteří hosté se při pohledu na tu bestii zavrtěli na místě.

„Zítرا večer bude kočár připravený,“ přislíbil Jozej.

„Tolik času nemáme. Musíme se vydat na cestu už za svítání.“

Vesna právě čichala k pohárku medoviny, avšak po těch slovech zdvihla oči k Moraně. Jejich pohledy se na dlouhou chvíli střetly. Sestra jí kývnutím hlavy naznačila, že jí později všechno vysvětlí.

„Tak si vezmi ještě jednoho z mých koní,“ nabídl Jozej. „Za to, co jsi udělala pro tenhle hostinec, jsem ti navěky zavázán, Morano.“

Morana pokývala hlavou a usmála se. Jozej se zadíval na vlčí hlavu a tvář mu zkřivil nervózní úšklebek.

„Prosím tě, hlídej si ho,“ pronesl tlumeným hlasem a s pohledem upřeným na vlčí hlavu. „Jsem rád, že hlídáš tenhle hostinec, ale nechci přijít o zákazníky.“

„Neboj se,“ odpověděla mu.

Otočil se na patě a odkráčel. Vesna se pichlavým pohledem zabodla do Morany.

„Je to dobrák od kosti,“ prohlásila Morana, zatímco Jozej utíral vedlejší stůl a rozmlouval s jinými hosty o herně v sousední vsi. „A má pravdu – skutečně dělá tu nejlepší medovinu. Za poslední století jsem nic lepšího nepila. Ochutnala jsem sice severskou medovinu s Romanovci v Petrohradě, a i když byla lahodná a ostrá zároveň, s podtónem sladkého ořechu, na tu Jozejovu stejně neměla. A víš, že s tím začal teprve nedávno? Je to opravdový mistr.“

Vesna však neposlouchala jediné slovo. Držela ruce zkřížené na prsou a visela na Moraně studeným pohledem.

„Proč je ti navěky zavázán?“ zeptala se podezřivým tónem. „Koho jsi poslala pod kytičky?“

„Nikoho,“ trhla Morena ramenem a zas už škrábala vlka po čenichu. „Jen jsem se stala pravidelným hostem tohoto šenku.“

Vesna povytáhla obočí. Její gesto naznačovalo, že Moraně nevěří ani slovo. Morana se nadechla a pustila se do vysvětlování.

„Lidé v těchto krajích věří různým pověrám, které se o mně vykládají. A Jozej měl dlouhou dobu problémy s výpalníky. Pravidelně mu vykrádali zásoby alkoholu i jídla a brali si taky část jeho výdělků. Nedokázal se jich zbavit. A já mám Nowy Dwor ráda. Cítím se tady jako doma... A tak jsme se dohodli. Já se čas od času zastavím na pohárek tak, aby všichni viděli, že Bohyně smrti hlídá hostinec a krčmu U Jozeje, a Jozej má zas pokoj od všech, co si chtějí ukousnout z jeho práce. Černá carevna k vašim službám,“ uklonila se posměšně.

Vesna ale měla ve tváři kamenný výraz.

„Tobě to připadá vtipné, že? Nazýváš se těmito jmény, jako kdyby ti snad kletba dělala radost. A jeho,“ zadívala se na vlčí hlavu, „vodiš po venku jako domácí zvířátko. Je to vlk, Morano. Patří do divočiny.“

„Patří ke mně.“ Moranina tvář zvažněla. Dívala se do sestřiných očí, jindy tak plných života a radosti. Vesna, která se vždycky radovala z každé květiny a každé noty, teď vypadala, jako kdyby ztratila vlastní duši.

Morana odsunula stranou šálky čaje i pohárky s medovinou a vlk se opět schoulil k jejím nohám. Přitáhla si křeslo blíž k okrouhlému stolu, až podlaha zavržala, a nahnula se k sestře.

„Kdybch mohla, nezměnila bych jedinou věc, Vesno. Udělala bych všechno znovu pro to, abych ti zachránila život.“

„Co je to za život?“ zašeptala Vesna a pohledem zkontrolovala, jestli je někdo v místnosti neposlouchá. „Žiju pořád dokola. Narodím se, přežiju mládí a umírám... A potom se narodím znovu a znovu umírám. A znovu a znovu a znovu a všechno si to pamatuju, pro Peruna...“ zanádalava a zatnula pěsti. „A ty...“, přejela pohledem po Moranině rozřezaném rukávu, odkud prosvítala bílá pokožka bez jediného škrábnutí. Chytla Moraniny ruce a stiskla je. „Máš ruce ledové jako smrt.“ Vytáhla teplé dlaně ze sestřiných rukou a zakryla si tvář, jako by chtěla zahnat to, čím se sestry staly.

Morana se rozhlédla po krčmě, která se zatím téměř vyprázdnila. A ze zbylých hostů jim nikdo nevěnoval pozornost. Jozej obsluhoval nového zákazníka v dlouhém prošivaném plášti – právě přirovnával svou medovinu k chůzi po oblacích. A ostatní hosté v křeslech nebo kožených sedačkách si

hleděli svého. Morana se obrátila k sestře. Nahnula se ještě o něco blíž, až opět ucítla levandulovou vůni Vesniných vlasů. Ta v ní probudila dávné vzpomínky na Hnízdo, na Grob, na domov... Na Jadwigu. Ztišila hlas.

„Už jsi umřela a dál mi umírala před očima několikrát, sestřičko. Tentokrát se to nestane.“ Morana chytila Vesniny dlaně a stiskla je. „Chci tu kletbu zlomit jednou provždy. Našla jsem někoho, kdo nám pomůže a díky komu zjistíme, co se na břehu Vlčího jezera stalo.“

ROK 1187

2. ŠÍPKY

Zeleným údolím se nesl zpěv. Teplé paprsky jarního slunce dopadaly na zlaté vlasy dívky, která na zahradě s vysokou třešní právě trhala mateřídoušku. Konečky vlasů jí vlály v teplém větru a přitom si zpívala:

*Hledali tě mnozí,
žebráci i boháči,
kdo tvé listy má,
za skutečnou moc vděčí.*

Zlatovláška se natáhla pro další zelenou rostlinku, když vtom ucítila za uchem ostrou ránu.

„Morano!“ vykřikla bolestí a listy mateřídoušky se jí vysypaly do trávy. Do hrudi ji trefila další rána a do klína se jí hned nato skutálel malý červený šípek.

Zpoza rohu dřevěného domečku, pomalovaného barevnými ornamenty, vykoukla sestřina rozesmátá tvář. Tmavé vlasy měla zapletené do dvou copů a v rukou držela podomácku vyrobený prak a pytlík s náboji. Vesna vzala šípek a ukázala ho sestře.

„Neměla bys jimi plýtvat. Budu je potřebovat pro prince.“

„Neříkej mi, že chceš ze šípku připravit nápoj lásky,“ pokrčila Morana nos.

„Budu je potřebovat na čaj.“

„Koho zajímá nějaký nafoukaný Sluneční princ.“

„Je to princ Slunce,“ opravila ji Vesna. „Tak se mu říká. A mě zajímá,“ odsekla ještě a po tváři se jí rozlil ruměnec. Upravila si dlouhé zlaté vlasy, v nichž měla zapletené květiny.

Morana si přitáhla dřevěnou stoličku, usadila se na ni a pobaveně pohlédla dlouhými černými vlasy. „Dlouho tě nikdo nepožádal o ruku a tebe to mrzí, že?“

„Přestaň,“ okřikla ji sestra a odtrhla pohled od bylinek. „Nikdo z Grobu se princů nevyrovná. Je to hrdina celého Úlesí.“

„To, že Ivan někoho rozsekal na sedm částí, z něho ještě nedělá hrdinu.“

„Jenže princ neporazil jen tak ledaskoho, ale nejhoršího černokněžníka v celé zemi.“

„Ivan může zabíjet tak akorát tím svým sladkým úsměvem,“ zasmála se Morana. „Slyšela jsem, že v boji je nemožný. Je zázrak, že střet s Kostějem vůbec přežil.“

„To jsou jenom vymyšlené příběhy, které roznesli závistivci.“

„Každý vymyšlený příběh ale skrývá zrnko pravdy.“ Morana vyrazila ze stoličky dolů a vytáhla z pouzdra velký rybářský nůž se symbolem medvěda, vyrytým na rukojeti. „Jednoho dne budu bojovat lépe než Ivan i jeho patolízalové.“

„A to jak?“ ušklíbla se Vesna.

Morana si přehodila nůž z ruky do ruky a vrhla jím směrem k třešni stojící na kraji zahrady. Nůž se zabodl hluboko do kůry stromu.

„Odstěnuji na sever do Erfraru a přidám se k erfrarské armádě. Erfrarští vojáci jsou ti nejschopnější bojovníci. Naučím se zacházet s mečem stejně dobře jako kterýkoli z Ivanových rytířů.“ S lehkostí vyskočila na dřevěný stoleček a žertovně před sestrou vystříhla vtipnou pózu, jako by promlouvala k davu lidí. „Až jednoho dne lidé uslyší mé jméno, budou vědět, že pro ně přichází smrt.“

„V Erfraru je prý strašná zima a mezi vojáky jsou vlkodlaci! Radši by ses měla naučit něco užitečného, a ne běhat po lese.“

„Zapomínáš na to, sestřičko, kdo ti od doby, co zemřel otec, nosí maso až pod nos.“

Vesna pohodila hlavou. Posbírala bylinky a pospíchala do domu, aniž by se byť jen podívala na Moranu, stále stojící na dřevěném stolečku. Zůstala po ní jen jemná vůně levandule.

„Pravda se těžko poslouchá,“ ozvalo se z dálky.

Morana se na stolečku pootočila a uviděla souseda Petra. Jeho široká ramena obepínala světlá košile, promočená vodou, a obnošené kožené boty měl špinavé od bláta. V ruce držel síť s několika rybami.

„Braly?“ zeptala se Morana a seskočila ze stolečku. Srdce se jí při pohledu na nejlepšího přítele rozbušilo v hrudi.

„Braly, braly,“ kývl hlavou a přišel k ní. Vybral ze sítě jednoho kapra a podal jí ho. „Ten je pro tebe a tvou sestru.“

„Petře, to nemusíš,“ zavrtěla hlavou Morana a gestem ruky odmítla. „Sami máte málo.“

„Jen ber,“ řekl a vtiskl jí rybu do náručí. „Ale pozor, ať se sestra náhodou nezadusí kostí,“ ušklíbl se.

„To by bylo hrozné,“ vrátila mu úsměv. „Mrtvou nevěstu by princ určitě nechtěl.“

„Princ...“ Petr obrátil oči v sloup. „Celý Grob mluví jen o jeho příjezdu.“

„Možná to bude tím, že se v naší vesnici nikdy nic zajímavého neděje. A ani v celém Úlesí.“

„A taky je svatba s princem pro mnohé dívky splněným snem,“ pokrčil Petr rameny a sevřel síť s mrtvými rybami pevněji. „Která by nechtěla žít v Zrcadlovém paláci? Až princ přijede, měl by si dávat pozor, aby jeho kůň nepošlapal děvčata, která se mu budou vrhat pod kopyta.“

„Raději by si měl dát pozor na to, co pije,“ zasmála se Morana.

„A proč?“

„Kvůli nápoji lásky. Je to mezi dívkami známý trik, jak získat svého vyvoleného. Dívka se vykoupe ve vodě, kterou potom dá svému vyvolenému vypít – s jeho vědomím anebo i bez něj.“ Morana chytila kapra pod paži. Prsty mu otvírala ústa a přitom napodobovala Vesnin hlas: „Oooch, principi můj, dal by sis šálek mého koupelového vývaru?“

Petr se nahlas rozesmál a otřel si čelo. „Vážně děvčata dělají nápoj lásky? Myslel jsem, že jsou to jenom pověry.“

„Divil by ses, čeho všeho jsou schopné. Jednou jsem Vesnu nachytala, jak si češe vlasy koňským kartáčem, který ukradla z Rajkowiczových stájí, poněvadž slyšela, že potom bude mít lesklejší vlasy.“

„Koňským kartáčem? Kdo jí něco takového řekl?“

Morana se šibalsky pousmála a pokrčila ramenem. „Já. A Vesna si pustila pusu na špacír a pověděla o čarovných účincích koňského kartáče svým kamarádkám. Vesnické dívky pak během tří dnů ukradly paní Rajkowiczové ze stájí víc než dvacet kartáčů. Některé kvůli tomu dokonce přišly až z Tavu a ze Zrcadlového paláce“

Petr se nahlas rozesmál. „Takže ty jsi ten důvod, proč jsme se celé týdny natírali těmi páchnoucími mastmi z bylinek?“

Přikývla. „A jelikož jsem tuhle pověru roznesla já, musela jsem Rajkowiczovy stáje vydrhnout, protože v nich budou královští koně, až přijede Sluneční princ,“ pokrčila rameny a přehodila si v rukou mokrého kapra. „Ale stálo to za to. Kromě toho jsou zvířata často lepšími společníky než většina lidí.“ Zabloudila pohledem k rybě ve své náruči. „Dokonce i ta mrtvá.“

„Nepotřebuješ pomoci s čištěním?“ nabídl se Petr a trhl hlavou směrem k rybě.

Morana se pousmála a ukázala na nůž zabodnutý v kůře třešně. „Mám na to přece tvůj nůž, který jsi mi dal.“

„Který jsi mi vzala,“ opravil ji s úsměvem.

Poodešel ke stromu a vytáhl nůž z tvrdé kůry. S úšklebkem na rtech ho podal Moraně.

„Jen si s ním neubliž,“ mrkl na ni a se smíchem se obrátil k odchodu. „Byla by to škoda,“ dodal potichu přes rameno.

Petr se zastavil na kraji malé dřevěnice, v níž žila Morana s Vesnou. Chvíli se díval na malované ornamenty na dřevě a poslouchal Vesnin zpěv, který se linul z nitra domu. Zakroutil hlavou a podíval se na Moranu.

„Nechápu, jak s ní vydržíš žít pod jednou střechou.“

„Já se na to sama sebe ptám každý den.“

Ten večer měla Morana k večeři pečeného kapra a k tomu Vesniny stížnosti na to, že smrdí rybinou. Navzdory tomu jí na tváři hrál spokojený úsměv.

3. PRINC

Na příjezd prince Ivana se připravoval celý Grob. Venkované uklízeli své domky, zametali dvory a natírali ploty novou barvou. Morana si všimla, že se dívky oblékají o trochu lépe. Mnohé si do vlasů vkládaly květinové čelenky a okolo pasu si pevně uvazovaly barevné stuhy s vyšívanými motivy rozvitéch květů, které si nechaly dovézt z Hradského. I Vesna si dávala záležet a vstávala teď každé ráno o něco dřív, aby se upravila. Jako by chtěla být připravená, kdyby princ nečekaně přijel o pár dní dřív.

Princ však dorazil do vsi přesně v den, který jeho královský posel oznámil před týdnem. V doprovodu královské stráže se nesl na bílém koni se zlatým postrojem posetým drahokamy. Oblečený byl v bílé košili i kalhotách a to vše bylo protkané zlatou nití. V jeho světlých vlasech, sčesaných dozadu, se vyjímal zlatá korunka se symbolem slunce.

Ivana oslavovala celá země, protože zvítězil nad Kostějem, černým mágem, který plnil zem od jižní hranice se Sjurtem až po špičaté hory na severu, kde se rozkládal studený Erfrar. Kostěj totiž ovládal magii, o níž si lidé jen se zatajeným dechem šeptali. Kvůli ní vyschla řeka Khorla a zahynula spousta dobytka. Pohyboval se jako dým. Se svým chanátem, skupinkou oddaných bojovníků, se nikde nezdržoval dlouho. Někteří Úlesané tvrdili, že se Kostěj skrývá v samotných stínech, jiní přísahali, že Kostěje viděli, jak se mění v černého kocoura, havrana nebo netopýra.

Král dlouhá léta nabízel celý měsíc zlata tomu, kdo zemi Kostěje zbaví. Kvůli vidině zlatých mincí přišlo o život mnoho ubožáků, kteří si troufli postavit se temnotě. Až když dospěl králův syn Ivan, vydal se sám na cestu, aby Kostěje porazil. Voda se vrátila do koryta Khorly a z legendární bitvy se princ vrátil zpátky do Zrcadlového paláce s obrovskou truhlou. Uvnitř bylo Kostějovo tělo, rozsekané na sedm částí.

Skupina s princem v čele přecválala přes vesnici, zatímco je venkované vítali máváním a tleskáním. Princ zdravil obyvatele Grobu se zářivým úsměvem, ovšem královská stráž sotva sklopila tváře k rozradostněnému davu. Dívky se na Ivana usmívaly a upejpaly se, některé mu i házely květiny. V první řadě stála mezi vesnickými děvčaty sama Vesna s velikánským květinovým věncem na hlavě. Byla oblečená ve svých nejlepších bílých šatech, zdobených výšivkou s barevnými květy. Vyšívala ji předtím celé týdny. Mezi prsty nervózně svírala konce opasku.

Morana průvod sledovala z koruny blízkého dubu. Seděla na hrubé větvi a Petrovým nožem s motivem medvěda si ukrajovala kus hrušky. Myslela na to, že jen samotné zlato a šperky na princově koni by znamenaly obživu pro celou vesnici na několik zim. Když princ klusal kolem Vesny, zářivě se na ni usmál a ona se mírně zhoupala v kolenou. Moraně bylo v mžiku jasné, že se sestrou teď bude k nevydržení víc než kdykoli předtím.

Ten večer připravili vesničané oslavu na princovu počest. Řezník přinesl ty nekrásnější kusy vepřového, muzikanti hráli nejlepší písničky a rodina pekařů napekla ten nejvoňavější chléb a ještě borůvkový koláč. Celá ves se sešla pod širým nebem na okraji vsi, aby oslavila královskou návštěvu. Na zábavu se chystali všichni kromě Morany.

„Proč nechceš jít?“ zeptala se jí Vesna, zatímco si v podvečer doma dávala do vlasů čelenku zdobenou sedmikráskami. Svůj odraz sledovala v malém bronzovém zrcadle s rytinami ptáků a se zdobenou rukojetí. „Už nepácheš po rybách,“ usmála se.

„Říkala jsem ti, že mě Ivan nezajímá.“

„Princ možná ne, ale já čirou náhodou vím, že tam večer bude Petr,“ podívala se na sestru a pousmála se. „Vidím, jak na něj hledíš.“

„Jsme nejlepší přátelé,“ odpověděla Morana. „Na lovy s ním chodím proto, že jiní myslivci holku na lovu nechtějí. Prý to přináší smůlu.“

„Jste víc než přátelé,“ ušklíbla se Vesna a přitom si upravovala vlasy. „Pamatuji si, jak tě otec při lovu vychvaloval. Nepotřebuješ Petra, aby ti pomáhal lovit.“ Podívala se na sestru s úšklebkem na tváři. „Vidím do tebe jako do řeky s průzračnou vodou. Ty prostě chceš s Petrem trávit čas. Proč mu to neřekneš?“

Morana přešla k sestře a posadila se vedle ní na úzkou dřevěnou lavičku.

Obě hleděly na své odrazy v naleštěném bronzu. Vesniny vlasy se zapletenými květy volně vlály. Tváře měla růžové a modré oči plné života. Zato Moraniny černé vlasy byly pevně stažené do dvou dlouhých copů. Pleť měla bledou, skoro bílou. Zpod šedivých lněných šatů jí čouhala výrazná klíční kost.

„To se ti snadno řekne. Když otec zemřel a macecha nás opustila, u našich dveří neustále někdo stál a žádal o tvou ruku,“ pronesla Morana. „Dráteníci, košíkáři... Z Grobu, z Tavu i z Hradského... Mladí i staří. A jsem si jistá, že někteří měli ženy, které by pro tvou ruku ochotně opustili.“ Morana pokrčila znechuceně nos.

Vesna se zasmála. „Hrocký z Březového se mi dodnes vyhýbá, a to od doby, co jsi mu tenkrát přiložila nůž ke krku a řekla, že jestli se tu ještě jednou objeví, odejde s vlastním přirozením v dlaních.“

„Je asi třikrát starší než my!“ zakroutila Morana hlavou. „A jeho bývalá žena údajně zemřela za velmi nejasných okolností... Když jsme zůstaly samy, přišlo na práh našich dveří mnoho mužů. Kvůli tobě,“ doplnila.

„A?“

„A?“ zasmála se Morana. „Většina z těch mužů úplně zapomněla, že tady žiju taky já. Jestliže ty jsi záře, já jsem noc.“

„Ta nejtemnější,“ zachichotala se Vesna.

„Už chápeš, proč Petrovi nic neřeknu?“

„Samozřejmě,“ přikývla Vesna. „Jsi zbabělá.“ Vesna se halasně rozesmála, zatímco její sestra obrátila oči v sloup.

„Proč tak hrozně toužíš po tom, aby si tě princ všiml?“ zeptala se Morana a zírala na sestřin odraz v zrcadle.

„Jako princezna bych měla celý palác! Víš, že Zrcadlový palác má tisíc pokojů?“

„To si lidi vymysleli, Vesno. Žádný palác nemá tisíc pokojů.“

„Jeho ano,“ přikyvovala Vesna. „Budu se moci procházet po královských zahradách, poslouchat královské muzikanty a mít stovky šatů! Každé v jiné barvě, všechny vyšívané královskou výšivkou s motivem slunce. Víš, že se říká, že prince Ivana stále provází sluneční paprsky, a kam se pohne, tam přinese světlo a teplo?“

Morana poslouchala, jak se sestra rozplývá nad svými představami. Vesna mívala často hlavu v oblacích a zajímalo ji všechno krásné, jemné

a zářivé. Každé šaty musely být do detailu propracované a ozdobené vyšívacími motivy, každý věnec v jejich vlasech musel mít desítky barevných květů. Životem tančila s bosýma nohama do rytmu hudby, kterou si sama propěvovala. Oproti tomu Morana byla ráda nohama na zemi – často v blátě na břehu potoka nebo v mechu v hlubokých lesích.

„Dnešní večer je ten nejdůležitější v mém životě,“ vyslovila Vesna vážným hlasem a upravila si vlasy. „Jestli se princ zalíbím, odejdu s ním do jeho paláce.“

„Pokud odejdeš s Ivanem, už se nikdy neuvídíme,“ podotkla Morana. „Určitě ti nedovolí vrátit se na naši zahradu pro šípky.“

„Vždyť můžeš jít se mnou,“ usmála se Vesna a žertovně zatahala Moranu za jeden cop.

Morana jí přehodila ruku přes rameno. „Nevím, jestli mám ty správné královské způsoby.“

„To nemáš,“ rozesmála se Vesna a přitulila se k sestře. „A proto mě dnes večer potřebuješ,“ stiskla Moraně ruku. Přetancila přes pokoj a z almary, stojící v rohu, vytáhla dlouhé bílé šaty.

„Ty si na sebe nikdy neobleču,“ zavrtěla Morana hlavou, ale přece ze zvědavosti popošla k sestře a prohlížela si šaty zblízka.

„No tak! Jsou krásné,“ prosila Vesna.

„Ano, ale na tebe,“ mávla rukou směrem k Vesnině ženské postavě. Morana byla samá kost, drobná a hubená, a postavou se příliš nelišila od vesnických chlapců, kteří jí to rádi dávali najevo.

„Budeš v nich vypadat úžasně.“

„A kam si dám nůž?“

Vesna se rozesmála. „Nůž necháš doma,“ natáhla před sebe dlaň.

Morana vytáhla z pouzdra Petrův rybářský nůž a Vesna ho položila na stůl vedle vázy s čerstvými pampeliškami, které dnes ráno natrhala na louce za domem.

„A teď si je obleč,“ vložila Vesna Moraně šaty do náručí. „Ale ještě předtím...“ obrátila se zas a polovina jejího těla zmizela opět ve skříni. Bylo vidět jen zlaté vlasy. Z vrchní police vzala malý bílý kousek látky. Rozvinula ho a ukázala sestře dlouhý bílý rubáš, který dívky v Hradském nosily jako spodní prádlo. Na jeho okraji byla výšivka s motivem rozkvetlých růží.